

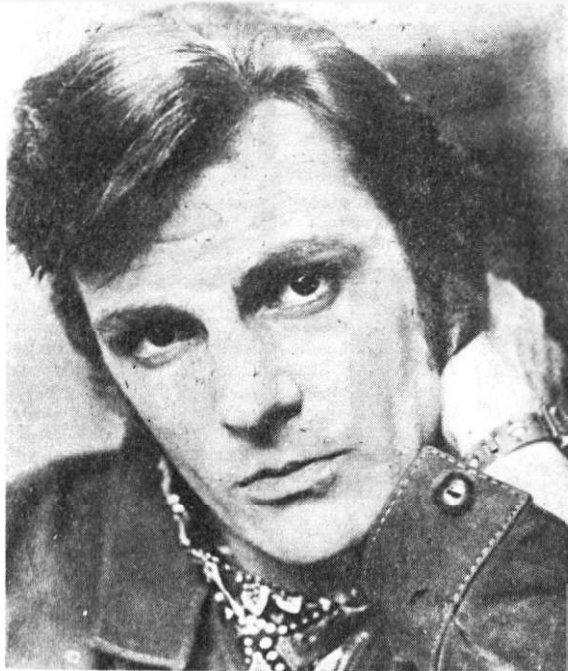
VIITORUL ROL

FLORIN PIERSIC

Florin Piersic — întors recent dintr-un turneu în Israel, cu un recital teatral care s-a bucurat de un succes de public ieșit din comun (șapte spectacole, în șapte săli arhipline, în șapte orașe) — și-a reluat activitatea pe scena Teatrului Național: seara, spectacole, duminică, repetiții la *Richard al III-lea*, în plus filmări...

„Multe dintre rolurile pe care le joc, aproape seară de seară, sînt acum niște roluri «bătrîne»: Lennie din *Oamenii și șoarecii*, Leonaș din *Coana Chirița*, Chance Wayne din *Dulcea pasăre a tinereții*; altele sînt ceva mai recente — Tit Liviu Hențiu din *Fluturile pe lampă*, Tudor din *Zodia Taurului*, Cănille Desmoullins din *Danton* și Ion nebunul din *Năpasta*... Fiecare în parte îmi dă satisfacții și bucurii. Să iau drept exemplu *Oamenii și șoarecii*, în regia regretatului maestru Finți: spectacolul numără aproape 12 ani de la premieră și, totuși, seara, cînd sosesc la teatru, întîlnesc spectatori care caută un bilet în plus. Accasta ar fi doar una dintre sursele de satisfacție! Chiar și în turneul pe care tocmai l-am încheiat, era destul să amintesc de *Oamenii și șoarecii*, și sala începea să aplaude. V-am spus toate acestea pentru că nu privesc numai înainte, gîndindu-mă la roluri noi, ci și înapoi, la «zestrea» pe care am acumulat-o, la modul cum experiența scenică îmbogățește, în timp, personajele trecutului meu de actor, teaurizate undeva, în stare latentă. Așa e Peer Gynt, rol cu care am absolvit Institutul de teatru, în 1957; piesa va fi acum pusă în scenă la Teatrul Național, ceea ce-mi va da posibilitatea să joc din nou acest personaj, cu cele trei vârste ale sale. În așteptarea reîntîlnirii cu vechea mea dragoste, Peer Gynt, repet, alături de majoritatea colegilor mei, într-o distribuție ce-l are în frunte pe Radu Beligan, piesa *Richard al III-lea* de Shakespeare, unde îl joc pe Henry, conte de Richmond, mai tîrziu regele Henric al VII-lea.

Sînt cel mai puțin îndreptățit să vorbesc despre repetițiile la *Richard*, pentru că în ultima vreme m-am întîlnit mai rar cu Richmond, din cauza filmărilor făcute la Baia Mare cu regizorul Mircea Moldovan, la filmul *Pintea Viteazul*, unde interpretez rolul titular. Acum, însă, filmul fiind terminat, bineînțeles că prima mea preocupare este tîrîrul conte de Richmond. Cînd, mai zilele trecute, am deschis televizorul și l-am revăzut — pentru a cîta oară? — pe marele Laurence Olivier în *Henric V*, gîndul meu a fost la Richmond: amîndoi fac parte din aceeași familie de personaje, deși rolul lui Henric se desfășoară pe parcursul a cinci acte, pe cînd Richmond apare doar în ultimele două

tablouri din *Richard al III-lea*. Dar, evident, nu lungimea rolului are importanță! Imi amintesc că, în studenție, în anul IV, după ce jucasem Peer Gynt și Scapin, în seara premierei la *Copacii mor în picioare*, unde aveam o singură apariție, profesoara Dina Cocea mi-a trimis o floare și un bilet (pe care îl păstrez și azi): «Dragă Piersic, să știi că în rolul mic se cunoaște actorul mare...» Cunosc actori, cum sînt Eugenia Popovici, Marcel Anghelescu sau Tatiana Iekel, care m-au vrăjit în roluri episodice. Nu știu să fi fost, de atunci, vreodată, «mare», dar, orice rol joc, fie pe scenă, fie în film, caut să dau totul, ca să simt că nu m-am păcălit nici pe mine, nici publicul. La o repetiție, Horea Popescu mi-a spus, glumind: «Florinache, frațele conte de Richmond e un fel de Făt-Frumos, dar în alte țoale, la propriu și la figurat». Desigur că nici regia, nici eu, nu vedem în Richmond pe Făt-Frumos, geniul bun care învinge răul. Dar e ceva adevărat în această glumă de culise: Richmond este, într-un fel, reversul lui Richard. El este un conducător modest, drept, viteaz, care vrea să înlăture răul care scaldă Anglia în sînge; dar, ca în atîtea alte piese shakespeareene, în final, și el, prins în marele mecanism al istoriei, intră în șirul tiranilor, Richard-zii, Eduard-zii...

Mă așteaptă o muncă grea, minuțioasă, studiu și gîndire, pentru ca să-i dau rolului forma desăvîrșită. Și trebuie să mărturisesc bucuria mea că, după *Danton*, joc iarăși alături de meșterul Beligan.

Și încă ceva, sînt la a șasea piesă în regia lui Horea Popescu, regizorul care m-a stimulat și m-a ajutat de fiecare dată cu eficiență.

Maria Marin